

Het faillissement: het tellen van mensen!

Het begint met het niet betalen van je rekeningen en je gaat failliet. Inmiddels heb je al een aantal adviseurs gebeld en gevraagd of die je kunnen helpen. Allemaal tegen een zware vergoeding(3) Dit kun je niet betalen en je rest niets anders dan je faillissement aan te vragen.

Je gaat naar de rechtbank en spreekt daar de mevrouw achter de balie aan hoe dat gaat een faillissement aanvragen(4). Ze geeft netjes antwoord en zegt hoe dat gaat. Je komt op de rol en mag voor de rechter verschijnen(6 rechter griffier). Je faillissement wordt uitgesproken maar je bent inmiddels bij het GKB(8 voorlichter en je persoonlijk adviseur) geweest om een schuldsanering aan te vragen. Je faillissement wordt omgezet en je gaat de schuldsanering in. Je krijgt een bewindvoerder(9) toegewezen. Je mag op gesprek komen en wordt direct behandeld als een paria en krijgt een secretaresse(10) toegewezen die jouw contactpersoon wordt. Maar ondertussen zijn ook de Belastingdienst en het UWV en het pensioenfonds druk bezig om alle gegevens te updaten en je Personeel de WW in te krijgen(14). Dan ben ik nog de gemeente juffrouw vergeten waar je als eerste Terecht komt en die je aankijkt of ze het in Keulen hoort donderen(15)Je wordt doorverwezen naar een andere gemeente waar ze er wel verstand van hebben.

Dat zijn minimaal 15 personen die bezig zijn met 1 faillissement. Buiten de deurwaarders, crediteuren en incasso mensen om.

Faillissementswet vernieuwen;

De faillissementswet is zwaar verouderd en geeft op dit moment alleen nog wat handvaten aan de personen die er professioneel mee omgaan. Ik ben me erin gaan verdiepen omdat ik zelf failliet ben gegaan in 2009. Ik had samen met een vennoot een VOF als bouwbedrijf. Dit bedrijf is tijdens de crisis ten onder gegaan. Met de gevolgen dat wij persoonlijk failliet zijn gegaan en een schuldsanering hebben aangevraagd. Dit is mijn collega wel gelukt maar mij werden een aantal dingen verweten waar ik mij niet tegen verdedigen kon. Mijn advocaat beslist niet de minste gaf aan dat we dit met twee vingers in de neus gingen winnen ,maar we verloren toch. Dus werd ik persoonlijk failliet verklaard na ruim 2 jaar schuldsanering.

Met de huidige wet ben ik veroordeeld tot levenslang en paria. Ik kan mijn schulden van zijn lang zal ze leven niet voldoen al word ik ook 100 jaar.

In deze wet gaan mijn schulden weer herleven na het uit delen van de slotuitdelingslijst. dat is dus nu gebeurd 4-5-2015 is ons faillissement opgeheven. Dus het spel begint van voren af aan. Er wordt straks weer beslag gelegd spullen verkocht loonbeslag en noem maar op. Ik heb geen dag bij huis gezeten alleen dan de momenten dat ik ontslag kreeg of bij een bedrijf werkte wat ook failliet ging. Nu werk ik ook gewoon weer maar mijn inkomen is laag. Alles boven de beslagvrije voet kan ik inleveren. Het is lopen met de handrem op de rug. Je krijgt nooit de vrijheid terug om het geld te verdienen om je crediteuren te betalen. Wat wel mijn intentie is. Wij(mijn vrouw en ik) hebben in die zes jaar ook een gedeelte schulden wel gewoon betaald om toch te proberen de mensen terug te betalen die je ooit geholpen hebben.

Tijdens mijn schuldsanering voldeed ik keurig aan de betalingen van de bewindvoerder en werd ons belasting geld ook netjes in de pot gestopt. Ook dat van mijn vrouw terwijl wij op huwelijkse voorwaarden getrouwd zijn. Daar begint het al met de oude wet. De belastingwet wordt wel aangepast maar de faillissementswet die daar zwaar mee in contact staat niet. Dus werden wij als 1 fiscale eenheid gezien. Daar hebben wij ons ook bij neergelegd. Na twee jaar kwam er ineens iets boven drijven dat ik zou middelen van het bedrijf wat failliet gegaan was overgeheveld hebben naar het bedrijf waar ik toen werkzaam was. Ik heb dit netjes aan de bewindvoerder uitgelegd dat dat niet zo was. Maar ik had de verdenking tegen. Het zat gewoon zo dat een oude klant zaken met ons deed en dat hij wilde dat wij garantie gaven op de spullen die mijn bedrijf geleverd had. Dat kan niet

natuurlijk. Dat stond die klant niet aan en heeft de bewindvoerder met valse voorwendsels ingelicht. Het gevolg was dat ik op het kantoor bij de bewindvoerder kon komen en mij daar kon verantwoorden, dat deed ik ook maar werd niet geloofd. Hij vertelde nog wel even tussen neus en lippen door dat hij de boekhouding maar niets vond. Ik heb gevraagd of hij compleet was. Dat was niet het geval, was het antwoord. Ik heb toen geantwoord dat het wel compleet was maar in zijn geheel digitaal. Daar kon hij niets mee. Maar een jaar eerder had de belastingdienst hem in zijn geheel gedownload en die konden het wel lezen. En was alles aanwezig. Ik werd uit de schuldsanering gezet en had een termijn van 8 dagen om in hoger beroep te gaan. Dit heb ik gedaan met de gevolgen eerder in dit verhaal. Ik moest wel schulden maken om de advocaat te betalen maar daar kreeg ik verder geen antwoord op van de bewindvoerder.

Ik ben toen in 2012 failliet verklaard. Het potje wat ik gespaard had ging naar de bewindvoerder als salaris en hij werd nu mijn curator. De afwikkeling heeft lang geduurd omdat mijn collega met de belasting in de clinch lag en verder weet ik daar niet zoveel van. Onder tussen is het bedrijf waar ik werkte ook failliet gegaan en ben ik bij een bedrijf gaan werken die bedrijven hielp die op het randje stonden. Daar heb ik veel geleerd en ook gezien dat het een zootje is met de curatoren.

Ik heb een jaar niets gehoord van mijn curator, en vorige week stond er een deurwaarder op de stoep met een oude vordering uit 2009. Ik dacht van hoe kan dit dan, dus heb ik de curator een mail gestuurd. Ja, dat klopt, u faillissement is afgewikkeld in april! Ik heb toen maar gevraagd of ik daar niet van op de hoogte hoorde te wezen. Ja, eigenlijk wel maar dat waren ze vergeten de rechter – Commissaris en de curator. Ik kan hier niet meer tegen in bezwaar en heb dus gewoon levenslang gekregen zonder mij te kunnen verdedigen.

De oplossing:

De curator is nu een commerciële partij. Wat eigenlijk nooit goed is in een zaak waar het om geld gaat. Er is op het moment geen curator die niet in een te dikke auto rijdt. Bij het bedrijf waar ik gewerkt heb was de slogan . Als het mis gaat bij een bedrijf zorg dat je 10000 euro overhoudt voor de curator.

Toen ik vroeg waar dat voor was, dan zeiden ze dat is voor de onkosten van hem? Het blijkt dus dat een grote meerderheid van de curatoren eerst gaat kijken of er wat is. Is er niks, gaan we kijken of ze door willen starten. Willen ze dat niet dan komt er een onderzoek en word je verdacht van allerlei transacties die eigenlijk niet kunnen volgens hen, en ben je hoofdelijk aansprakelijk. Dit kun je dan afkopen met minimaal 10000 euro.

Als je hier niet aan mee werkt word er direct gezegd dat er een onderzoek komt, die komt er ook en kun je tientallen keren antwoord geven op dezelfde vragen. Totdat je er flauw van word en geadviseerd word door de curator toch vooral een advocaat te nemen omdat het anders niet goed afloopt. Er wordt zelfs gevraagd of je geen geld bij familie kunt lenen en nog meer van die vragen. Als je dan vraagt of dat even op de mail gezet kan worden krijg je geen mail.

Bij de curator gaat het dus alleen om geld. Niet voor de crediteuren of de belasting maar vooral voor hem zelf.

De oplossing is dus.

Vervang de curator door de belasting inspecteur. De belasting inspecteur weet alles al. Want je hebt je belastingen ook niet betaald. Die komen elke 14 dagen op de koffie of het al beter gaat en wat je kunt doen aan het inlossen van je schuld. Ze hebben een geheel overzicht van je schulden en je kredieten(die heb je al gegeven om zolang mogelijk naar een oplossing te zoeken) Ze zijn niet commercieel en denken mee.

De oplossing in zijn geheel is denk ik redelijk te overzien.

Bij geen betalingen of er is in het geheel geen omzet meer, moet de stekker eruit. Dit kan dan geregeld worden door de belastinginspecteur. Hij heeft het overzicht en kan hiermee naar de rechtbank. De termijn wordt 90 dagen voor het afwikkelen. De schulden worden opgeteld en de tegoeden ook. Het verkopen van de meeste dingen zoals antiek, sieraden en kunst(niet de inboedel want die levert niets op. Er is geen inboedel bij een natuurlijk persoon die meer dan 3500 opbrengt en hij moet ook weer nieuwe hebben) Tegoeden van de bank worden gehaald. Er wordt gekeken naar de waarde van de woning en de beleggingen. Daar hoeft de inspecteur geen moeite voor te doen want iedereen doet tegenwoordig aangifte. Dus laten we het ruim nemen dat is in 30 dagen geregeld.

Dan heb je een verrekeningstermijn van 30 dagen om crediteuren in de gelegenheid te stellen om hun gal te spuwen. Dan heb je nog 30 dagen om de boel op de rij te zetten en te kijken wat er over blijft.

Nu geef ik een voorbeeld de schuld was 1.300.000, - en aan bezittingen gaat eraf 300.000, - dus er blijft een schuld over van een miljoen. Dit kan een natuurlijk persoon nooit terug betalen als je hem alles onmogelijk maakt. Je geeft z'n persoon de vrijheid weer van ondernemen(deze mensen hebben wel een drive om geld te maken). De schuld blijft staan zonder rente opslag of zo. De inspecteur begeleidt hem in zijn eerste twee jaar. Zorgt dat hij geleerd heeft van zijn fouten. Dit is in de eerste maanden intensief maar dat zal in de loop der jaren per mail kunnen. Na tien jaar ga je kijken of er iets te halen valt zonder het bedrijf weer om te trekken. (Je kunt ook in die 10 jaar proberen een paar euro te krijgen maar dan duiken ze vaak het zwarte circuit in om hun schamele beslagvrije voet loon op te krikken.) Want als inspecteur heb je alle inzicht van de aangiftes en dergelijke. Als het mis gaat, kun je sturen. En als het helemaal niet wil dan kun je alsnog je verlies nemen.

Ik denk als je het zo doet. Dan is niet de hele wereld bezig met 1 faillissement en kost de afwikkeling geen fortuin. En is het eerlijk tegenover iedereen. Bij de belasting werken over het algemeen kundige mensen(is mijn mening ze hebben mij goed geholpen en voorgelicht en ook gewaarschuwd dat het niet makkelijk ging worden) en daar staan nu banen op de tocht terwijl dat niet nodig is. Advocaten houden werk zat of zoeken zelf wel werk. Van de kleine 11000 die we in Nederland hebben zijn er denk ik 10% die weten waarover ze praten.

Ik hoop dat ik hiermee een kleine bijdrage kan leveren aan het vernieuwen van de faillissementswet van Koningin Wilhelmina. En het voor honderdduizenden(voormalig) ondernemers iets begrijpelijker te maken en toch een kans op een nieuw leven te geven.

Ik wil het een en ander eventueel wel mondeling toelichten en meedenken. Maar het kan anders en kost dan ook minder.

Met Vriendelijke Groet
B.Noorman

